

FINANSINSPEKTIONEN

Bonus: Följer företagen reglerna?

FEBRUARI 2011

INNEHÅLL

Sammanfattning	3
Bakgrund	4
Följer företagen reglerna?	6
Slutsatser och tillsynsriktning	12

Sammanfattning

Finansinspektionen (FI) har fått i uppdrag av regeringen att redovisa hur EU-rekommendationen om ersättningspolicy inom finanstjänstesektorn har genomförts, vilka åtgärder som har vidtagits för att se till att de nya reglerna följs och hur företagen som omfattas har anpassat sig till rekommendationerna.

FI har avgränsat undersökningen till 41 banker, värdepappersbolag och fondbolag och studerat hur de har anpassat sig till Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd (FFFS 2009:6) om ersättningspolicy i kreditinstitut, värdepappersbolag och fondbolag (ersättningsföreskrifterna).

Undersökningen visar att endast knappt hälften av de undersökta företagen har anpassat sig till ersättningsföreskrifterna i tillräcklig utsträckning. De företag som FI bedömer uppvisar allvarliga brister i sin efterlevnad av ersättningsreglerna, och de bakomliggande bestämmelserna, om riskhantering kommer att följas upp genom separata undersökningar inom ramen för FI:s tillsynsprocess. Det rör sig om drygt hälften av de företag som ingår i undersökningen som FI kommer att granska närmare, eftersom det finns skäl att tro att företagen har brutit mot kravet på en god riskhantering. Detta kan sannolikt leda till att FI beslutar om ingripanden.

Utifrån de områden som undersökningen har fokuserat på har FI i huvudsak identifierat följande brister i efterlevnaden av ersättningsföreskrifterna.

- Felaktig tolkning av begreppet rörlig ersättning.
- Felaktig eller alltför snäv tolkning av begreppet risktagare innebärande felaktig tillämpning av reglerna om uppskjutande av rörlig ersättning (bonus).
- Ersättningspolicyn har inte grundats på en tillräcklig riskanalys.

Dessutom har några företag inte följt de allmänna råden om offentliggörande av mer detaljerad information om ersättning.

Sammanfattningsvis förefaller ett flertal företag i undersökningen inte uppfatta rörliga ersättningar som en risk i sin verksamhet. I ett antal fall bygger företagens handlande sannolikt på brister i förståelsen för regelverket. I några fall är bristerna så uppseendeväckande att de ger FI intrycket av att företaget medvetet valt att kringgå reglerna.

Från och med den 1 mars 2011 gäller nya, skärpta regler om ersättningsystem för kreditinstitut, värdepappersbolag och fondbolag med tillstånd att driva diskretionär portföljförvaltning. Nuvarande ersättningsföreskrifter ger företagen ett stort handlingsutrymme vilket innebär att det har överlämnats åt företagen att tillämpa reglerna ansvarsfullt och ändamålsenligt. Av undersökningen framgår emellertid att många företag inte har tagit det ansvar som krävs, varför de nya ersättningsreglerna bl.a. mot denna bakgrund ställer upp snävare ramar för såväl tolkning som tillämpning. Som tidigare är det dock företagen själva som ska identifiera, mäta, styra och kontrollera samtliga sina risker, inbegripet de risker som är förknippade med framför allt rörlig ersättning.

Bakgrund

GENOMFÖRANDET AV EU-REKOMMENDATIONEN OM ERSÄTTNINGSPOLICY

Sedan den 1 januari 2010 gäller de föreskrifter och allmänna råd om ersättningspolicy i kreditinstitut, värdepappersbolag och fondbolag (FFFS 2009:6) (ersättningsföreskrifterna) som FI har beslutat. FI har även beslutat om allmänna råd om ersättningspolicy i försäkringsföretag, vissa understödsföreningar, börser, clearingorganisationer och institut för utgivning av elektroniska pengar (FFFS 2009:7) (de allmänna råden om ersättningspolicy). Ersättningsföreskrifterna och de allmänna råden om ersättningspolicy baseras på den EU-rekommendation K(2009) 3159 som behandlar ersättningspolicy inom finanstjänstesektorn. Syftet med EU-rekommendationen var att införa nya, strängare principer för lön och andra ersättningar samt att stödja hållbara ersättningsordningar och socialt ansvar för alla företag.

Arbetet med ersättningsregler har därefter fortsatt inom EU. Den 11 oktober 2010 antog rådet det s.k. CRD 3-direktivet. Genom direktivet understryks att de grundläggande bestämmelserna om riskhantering även omfattar de risker som är förenade med rörlig ersättning. Det innebär att företagets riskbedömning av ersättningssystemen ska finnas med i deras process för intern kapitalutvärdering (IKU). FI har baserat på direktivet beslutat nya regler om ersättningssystem i kreditinstitut, värdepappersbolag och fondbolag med tillstånd att driva diskretionär portföljförvaltning som träder i kraft den 1 mars 2011.

ERSÄTTNINGSFÖRESKRIFTERNA

Ersättningsföreskrifterna innehåller som framgår både föreskrifter och allmänna råd. Till skillnad från föreskrifter är allmänna råd inte bindande utan de utgör generella rekommendationer om hur en författning bör tillämpas. Företagen kan använda alternativa lösningar, förutsatt att företaget kan visa att kraven i den bakomliggande lagregeln har uppfyllts. Såväl föreskrifterna som de allmänna råden i ersättningsföreskrifterna stödjer sig på bestämmelserna om företagets riskhantering, som finns i de lagar som reglerar de olika företagens verksamhet¹. I samband med att reglerna beslutades publicerade FI en beslutspromemoria där det framgår vilka överväganden som FI har gjort vid införandet av ersättningsföreskrifterna. Vidare publicerade FI frågor och svar om regleringen av ersättningssystem i finanssektorn med anledning av de frågor som företagen ställde till FI när reglerna trädde i kraft.

De företag som omfattas av ersättningsföreskrifterna är skyldiga att identifiera, kontrollera och hantera de risker som finns i verksamheten. Ersättningsföreskrifterna syftar till att förbättra de finansiella företagets hantering av risker i sina ersättningssystem. Det är viktigt att riskerna med finanssektorns ersättningssystem hanteras på ett effektivt sätt. Därför behövs det principer för en sund ersättningspolicy i företagen. Ersättningsföreskrifterna anger att det ska finnas en ersättningspolicy som är fastställd av styrelsen. Policyn ska grundas på en analys av de risker som

¹ Se 6 kap. 2 § första stycket lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, 8 kap. 4 § första stycket lagen (2007:528) om värdepappersmarknaden och 2 kap. 17 § och 5 kap. 2 § lagen (2004:46) om investeringsfonder.

den är förknippad med och beskriva hur ersättningssystemet är uppbyggt samt hur tillämpning och uppföljning genomförs.

Reglerna lägger stor vikt vid långsiktighet i utformningen av företagens ersättningspolicier. Ersättningarna bör inte motverka företagens långsiktiga intressen. Vid mätningen av det resultat som ligger till grund för den rörliga ersättningen bör ersättningen för en enskild period inte äventyra ett företags förmåga att sammantaget visa positivt resultat över en konjunkturcykel. För en anställd som kan påverka företags risknivå bör minst 60 procent av den rörliga ersättningen skjutas upp i minst tre år. Dessutom bör ersättningspolicyn vara utformad så att företaget kan besluta att ersättning vars utbetalning skjutits upp ska kunna falla bort helt eller delvis. Det gäller om det i efterhand visar sig att resultatkriterierna inte uppfyllts eller om företags ställning har försämrats väsentligt. En oberoende kontrollfunktion ska minst årligen granska hur företags ersättningar stämmer överens med ersättningspolicyn. Dessutom ska företagen offentliggöra uppgifter om ersättningar genom att lämna relevant, tydlig och begriplig information. Informationen ska lämnas i en form som inte riskerar att avslöja enskilda personers ekonomiska förhållanden.

Ersättningsföreskrifterna ska enligt proportionalitetsprincipen tillämpas med beaktande av företags storlek samt verksamhetens art, omfattning och komplexitet. Syftet med principen är att reglerna ska verka ändamålsenligt för alla typer av företag. Mindre företag med okomplicerad verksamhet förväntas följaktligen inte tillämpa bestämmelserna på samma sätt som stora företag eller företag med komplex verksamhet. Detta innebär emellertid inte att ett företag kan underlåta helt att tillämpa någon eller flera bestämmelser.

Följer företagen reglerna?

ÅTERRAPPORTERING TILL REGERINGEN

Denna rapport är FI:s återrapporering enligt regleringsbrevet. FI har fått i uppdrag av regeringen att ”redovisa hur Europeiska kommissionens rekommendation om ersättningspolicy inom finanstjänstesektorn, som lämnades den 29 april 2009, har genomförts.” Enligt uppdraget ska utgångspunkten för redovisningen vara ”en redogörelse för hur Finansinspektionen genom föreskrifter och/eller allmänna råd har reglerat frågan om de finansiella företagens hantering av ersättningssystem. Av redovisningen ska det också framgå vilka åtgärder som har vidtagits för att se till att de nya reglerna följs och hur företagen som omfattas har anpassat sig till rekommendationerna”²

Den nya regleringen av ersättningssystem berör i princip alla företag under FI:s tillsyn. Ersättningsföreskrifterna gäller för ungefär 150 kreditinstitut, 140 företag inom värdepappersområdet och 80 fondbolag, medan sammanlagt cirka 400 försäkringsföretag, börser och clearingorganisationer omfattas av de allmänna råden om ersättningspolicy.

FI har under hösten också kartlagt rörliga ersättningar i försäkringsbolag. Kartläggningen visade att försäkringsbranschen tillämpar rörlig ersättning i liten omfattning varför riskerna förknippade med rörlig ersättning är begränsade jämfört med andra företag i den finansiella sektorn.

FI har valt att avgränsa denna undersökning till att endast omfatta kreditinstitut, värdepappersbolag och fondbolag eftersom det är i dessa företag som det förekommer rörlig ersättning i större utsträckning. Därför är det mera belysande att fokusera på dessa företagskategorier. De företag som omfattas av de allmänna råden om ersättningspolicy omfattas därför inte av undersökningen och inte heller av denna rapport.

Ett syfte med undersökningen är att bestämma FI:s framtida tillsynsriktning. Utöver undersökningen har FI vidtagit olika åtgärder för att se till att företagen följer de nya reglerna. FI har bl.a. publicerat ”frågor och svar” på webbplatsen, samlat in uppgifter från de företag som per den 31 augusti 2010 hade kvarstående ersättningsförpliktelser som inte stämmer överens med ersättningsföreskrifterna och i övrigt sökt höja medvetandegraden hos företagen om ersättningsriskers betydelse.

UNDERSÖKNINGEN

FI har gjort ett urval av de företag som omfattas av ersättningsföreskrifterna bestående av de företag som representerar de största eller mest komplexa företagen i respektive kategori. Sammanlagt 41 företag ingår i undersökningen. Urvalet omfattar de 4 storbankerna samt storbankernas fondbolag (4 stycken), 9 sparbanker, 13 värdepappersbanker och större värdepappersbolag, 5 övriga banker och kreditinstitut och 6 övriga fondbolag.

Eftersom det har gått knappt ett år sedan föreskrifterna trädde i kraft fram till undersökningen, har FI valt att granska de mest grundläggande åtgärderna som företagen ska ha vidtagit för att anpassa sig till regelver-

² Se regleringsbrevet för budgetåret 2011 avseende Finansinspektionen, II 13 2010-12-22 Fi2010/4920, Fi2010/5063, Fi2010/5322 m.fl.

ket och riskerna med rörlig ersättning. Det innebär bl.a. en granskning av att företagets ersättningspolicy har grundats på en tillräcklig analys av de risker som ersättning är förknippad med, att alla former av rörlig ersättning har beaktats vid tillämpning av föreskrifterna och vilka anställda som företagen definierat som risktagare och som därmed ska få sin rörliga ersättning uppskjuten till viss del. Begreppet risktagare används i denna rapport synonymt med begreppet anställd som kan påverka företagets risknivå enligt definitionen i 1 kap. 3 § ersättningsföreskrifterna, dvs. anställda som kan utöva ett inte oväsentligt inflytande på företagets risknivå. Dessutom har det efterfrågats i vilken utsträckning företagen har offentliggjort information om ersättningar. FI har valt att inte fokusera undersökningen på företagets metoder för resultatbedömning, justering av uppskjuten ersättning samt frågor om kontroll och granskning av företagets ersättningspolicy och system. En granskning av hur företagen tillämpar reglerna i dessa avseenden bör göras när det finns underlag som spänner över en längre period och det därmed kan göras en mer adekvat och rättvisande bedömning.

RESULTATET AV UNDERSÖKNINGEN

FI:s undersökning visar att färre än hälften av företagen i tillräcklig utsträckning följer de krav och rekommendationer i ersättningsföreskrifterna som FI har studerat i undersökningen.

De brister i tillämpningen av ersättningsföreskrifterna som FI har identifierat hos övriga företag, dvs. den andra dryga hälften av de undersökta företagen, rör huvudsakligen följande fyra områden.

1. FELAKTIG TOLKNING AV BEGREPPET RÖRLIG ERSÄTTNING

Ett företags ersättningspolicy ska beakta alla former av ersättning. Det är framför allt med rörliga ersättningar som det uppstår risker som särskilt ska hanteras. Därför har FI utfärdat särskilda bestämmelser om riskanpassning av rörlig ersättning. Det är följaktligen helt avgörande att alla former av rörlig ersättning beaktas vid tillämpningen av reglerna. Mot denna bakgrund ger föreskrifterna endast möjlighet att undanta ”provisionsbaserad lön som är utan koppling till sådana framtida riskåtaganden vilka kan komma att ändra företagets resultat- eller balansräkning”.

Trots detta förekommer det att företag inte anser sig betala ut rörlig ersättning med motiveringen att ersättningen baseras på föregående års fastställda resultat. Då resultatet redan har fastställts skulle alltså inte risknivån i företaget kunna påverkas. Något företag anser å sin sida att om bonusen fördelas jämnt över alla anställda ska den inte betraktas som rörlig ersättning. Genom att dessa företag inte anser sig betala ut rörlig ersättning, har de inte heller ansett sig behöva tillämpa de viktiga bestämmelserna i regelverket.

Utöver sådan rörlig ersättning som i dagligt tal kallas bonus, finns det en mängd olika ersättningsprogram som riktar sig till anställda. Det är villkoren i dessa program, oavsett hur de betecknas, som får betydelse för om det ska betraktas som rörlig ersättning.

Eftersom alla former av rörlig ersättning ska beaktas i tillämpningen av föreskrifterna fordras det att företaget gör en analys av de ersättningsprogram som erbjuds de anställda. Undersökningen visar att det i flera fall inte har gjorts någon analys av ersättningsprogrammen. Detta kan

medföra att det betalas ut rörlig ersättning utan att bestämmelserna om riskanpassning av rörlig ersättning tillämpas.

2. FELAKTIG ELLER ALLTFÖR SNÄV TOLKNING AV BEGREPPET RISKTAGARE

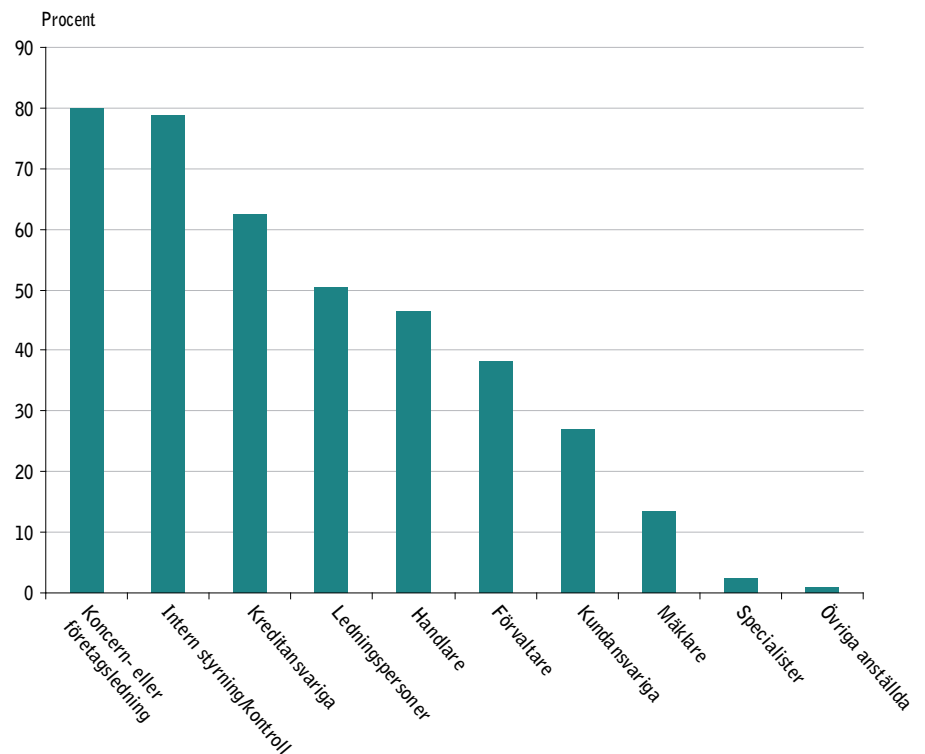
Särskilt viktigt för att uppnå en ändamålsenlig och effektiv riskhantering är att de som har möjlighet att påverka företagets risknivå (risktagare) får en viss del av sin rörliga ersättning uppskjuten. Uppskjuten ersättning är en förutsättning för att kunna upprätthålla en risknivå som är hanterbar på lång sikt. Det är följaktligen helt avgörande att företagen förmår identifiera vilka som är risktagare för att på ett riktigt sätt tillämpa – och uppnå syftet med – regleringen. Enligt ersättningsföreskrifterna ska det därför framgå av ersättningspolicyn hur ett företag definierar risktagare.

En risktagare är en anställd som på ett inte oväsentligt sätt kan utöva ett inflytande över företagets risknivå. Av föreskrifterna framgår att anställda i ledande positioner, ledande strategiska befattningar, handlare inom kapitalmarknad, anställda med ansvar för kreditgivning samt anställda med ansvar för intern styrning och kontroll normalt ska anses vara risktagare. Det görs ingen skillnad mellan anställda som kan påverka risknivån direkt och de som kan påverka den indirekt. Det innebär att anställda som är delaktiga i strategiskt beslutsfattande kan exempelvis påverka företagets risknivå indirekt, medan anställda som tar positioner för företagets räkning tar risk på ett mera direkt sätt.

Av undersökningen framgår att det finns en stor variation i definitionen av risktagare. En viss variation är förväntad, bl.a. eftersom företagens storlek och verksamhet skiljer sig åt. FI får emellertid intrycket av att de undersökta företagen generellt definierat få risktagare i förhållande till de verksamheter som företagen driver och storleken på de rörliga ersättningarna. Visserligen behöver inte detta nödvändigtvis innebära att regelverket inte följs, men det kan tyda på att definitionen av risktagare har varit för snäv och att det kan ifrågasättas om vissa företag har en alltför lättsinnig inställning till de risker som rörlig ersättning är förknippad med.

Undersökningen visar att sammantaget en femtedel av alla anställda i koncern- och företagsledningen inte har ansetts vara risktagare (se diagram 1). Mot bakgrund av att dessa personer antingen själva har mandat att fatta strategiska eller operativa beslut som direkt eller indirekt kan påverka företagets risknivå och resultat eller deltar i sammanhang där sådana beslut fattas, kan det ifrågasättas om dessa bedömningar är riktiga.

Diagram 1. Andel risktagare i olika personalkategorier

Undersökningen visar vidare att handlare i många fall inte har ansetts vara risktagare. Detta trots att handlare är den personalkategori som har högst rörlig ersättning i förhållande till fast lön och som tar stora risker för bolagets räkning. Handlare tar tradingrisker, dvs. positioner på kapitalmarknaden för företagets egen räkning. Eftersom handlare normalt har en så hög andel rörlig ersättning kan det bidra till ett överdrivet risktagande. Det är därför särskilt viktigt att handlare kategoriseras som risktagare och att företagen tillämpar reglerna om uppskjutande av utbetalning av rörlig ersättning på dem.

Det visar sig även att den rörliga ersättningen till handlare ofta baseras på resultatet under en kort period (ett år). Detta i kombination med att dessa ersättningar sällan är föremål för uppskjuten utbetalning kan i sin tur motverka företagets långsiktiga intressen.

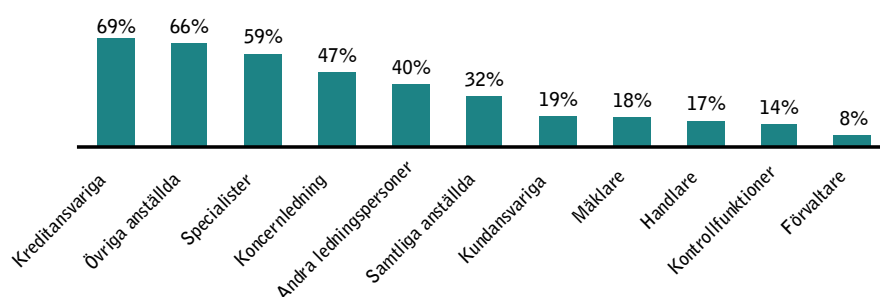
Vissa företag i undersökningen har kategoriskt undantagit handlare som omfattas av limiter, dvs. som får ta positioner för företagets räkning upp till en viss gräns, från dem som kategoriseras som risktagare i företaget. Det faktum att en anställd har en limit är inte i sig avgörande för om han eller hon ska anses som risktagare, men det är ett tecken på att den anställde bör ses som en risktagare.

Närvaron av limiter innebär inte att det inte finns risker. Bristande hantering av tradingrisker spelade en avgörande roll i FI:s ingripanden mot Carnegie Bank AB och HQ Bank AB. I båda dessa fall fanns det limiter, men svårigheten att värdera positioner och därmed att mäta resultat och risk i kombination med stora rörliga ersättningar skapar starka drivkrafter för enskilda anställda att manipulera värderingar eller ta positioner som kortsiktigt förbättrar det redovisade resultatet, men som på längre sikt kan leda till betydande förluster för företaget.

För risktagare gäller enligt de allmänna råden i ersättningsföreskrifterna att minst 60 procent av utbetalningen av rörlig ersättning bör skjutas upp i minst tre år. Syftet med bestämmelsen är att främja ett långsiktigt hållbart risktagande – om den anställde på förhand vet att ersättningen kommer att baseras på ett resultat mätt över flera år begränsas frestelsen till ett vidlyftigt risktagande för att öka resultatet på kort sikt. Om företagets resultat försämras under de år som utbetalningen av rörlig ersättning skjutits upp har företaget möjlighet att skjuta upp utbetalningen ytterligare, eller helt eller delvis avstå från att betala ut ersättningen.

Som en konsekvens av att vissa företag inte gjort en riktig bedömning av vilka som kan påverka företagets risknivå, har de inte heller följt de allmänna råden om uppskjuten utbetalning av rörlig ersättning till dessa. Men även för de anställda som har bedömts som risktagare har företaget i många fall inte skjutit upp den rörliga ersättningen – exempelvis bland koncernledning och ledningspersoner som bedömts som risktagare har mindre än hälften av den rörliga ersättningen blivit uppskjuten (se diagram 2). Det kan finnas godtagbara skäl till detta, t.ex. om det har funnits bindande avtal eller om beloppen varit små. Vissa företag har dock betalat ut även förhållandevis stora belopp trots att bindande avtal saknats. Andra företag har uppgett att de kan tillämpa proportionalitetsprincipen och underlåta att skjuta upp utbetalning av rörlig ersättning till risktagarna i företaget eftersom företagen inte är systemviktiga. Principen möjliggör dock inte för företagen att helt underlåta att tillämpa bestämmelser i föreskrifterna.

Diagram 2. Andel av rörlig ersättning till risktagare som skjutits upp

3. ERSÄTTNINGSPOLICYN HAR INTE GRUNDATS PÅ EN RISKANALYS

Gemensamt för ett flertal av de företag som uppvisar brister i anpassningen till ersättningsföreskrifterna verkar vara att de inte har grundat sina ersättningspolicier på en tillräcklig riskanalys. Dessutom har flera företag inte dokumenterat riskanalysen.

Företagets ersättningspolicy ska enligt 2 kap. 1 § ersättningsföreskrifterna vara förenlig med och främja en effektiv riskhantering. En anpassning till regleringen kräver att företaget har gjort en grundlig analys av de risker som kan uppstå i verksamheten. De identifierade riskerna ska sedan analyseras utifrån möjligheten att ersättningssystemet kan uppmuntra överdrivet risktagande, se även 3 kap. 1 § ersättningsföreskrifterna. När företagets styrelse beslutar om ersättningspolicy bör de bedöma hur företagets risknivå kan påverkas både på kort och på lång sikt. Även om det inte uttryckligen anges i föreskrifterna att riskanalysen ska dokumenteras, är det naturligtvis en förutsättning för att både före-

taget och FI, inom ramen för sin tillsyn, ska kunna göra en bedömning av företagets ersättningspolicy. Hur dokumenteringen görs kan givetvis variera på det sätt som passar företaget.

I några fall där det inte finns någon dokumenterad riskanalys anger företagen att styrelsen har fått en muntlig genomgång av riskerna eller att riskerna ändå har beaktats vid framtagandet av ersättningspolicy.

4. OTILLRÄCKLIGT OFFENTLIGGÖRANDE AV ERSÄTTNINGAR

Företagen ska enligt 5 kap. 1§ ersättningsföreskrifterna lämna information om ersättningar i samband med att årsredovisningen fastställs. Det allmänna rådet anger vilka uppgifter som bör offentliggöras, bl.a. vilka resultatkriterier som ligger till grund för rörlig ersättning, vilken riskanalys som ligger till grund för ersättningspolicy och principerna för uppskjutande av utbetalning av rörlig ersättning. Företaget bör även offentliggöra totalkostnaden för fast lön respektive rörlig ersättning uppdelat på antal personer och affärsområde eller motsvarande resultat-enhet. Syftet med offentliggörandet är att företagets riskprofil ska kunna analyseras inte bara av tillsynsmyndigheten utan även av aktieägare, fordringsägare och allmänheten. Informationen som offentliggörs måste därför vara tillräckligt utförlig och tydlig.

Det visar sig i undersökningen att några företag inte har följt de allmänna råden i ersättningsföreskrifterna om offentliggörande av mer detaljerad information om ersättningar.

Slutsatser och tillsynsinriktning

FI:s undersökning har identifierat brister i hur ett påfallande stort antal företag utformar och tillämpar sina ersättningspolicier.

Ett flertal företag i undersökningen förefaller inte uppfatta rörliga ersättningar som en risk i sin verksamhet. I ett antal fall bygger företagets handlande sannolikt på brister i förståelsen för regelverket. I några fall är bristerna så uppseendeväckande att de ger FI intrycket av att företaget medvetet valt att kringgå reglerna.

FI kommer att närmare undersöka efterlevnaden av ersättningsföreskrifterna i de många fall där det finns tecken på brister. Dessa undersökningar kan sannolikt leda till ingripanden från FI. FI ser allvarligt på att det finns finansiella företag som inte lägger tillräcklig vikt vid de risker som är förknippade med ersättningar. Ersättningsrisker ska, liksom alla övriga risker i ett företags verksamhet, identifieras, kontrolleras och hanteras. Annat är inte acceptabelt. I den mån det efter undersökningar finns belägg för att ett företag avsiktligt inte tillämpat reglerna kommer FI:s ingripande att spegla hur allvarligt ett sådant förhållningssätt är.

NYA ERSÄTTNINGSGREGLER I MARS 2011

Den 1 mars 2011 träder de nya reglerna om ersättningssystem i kreditinstitut, värdepappersbolag och fondbolag med tillstånd att driva diskretionär portföljförvaltning i kraft. Reglerna baseras på ett EU-direktiv. De nya reglerna innehåller endast bindande föreskrifter, dvs. inga allmänna råd, vilket innebär att reglerna skärps. Ett striktare regelverk är ett steg på vägen mot sundare ersättningar. Det andra, och lika viktiga steget, är att de finansiella företagen tar på allvar att rörliga ersättningar är en risk som måste hanteras. De problemområden som identifieras har där det är lämpligt beaktats vid framtagandet av de nya föreskrifterna om ersättningssystem.

Finansinspektionen
Box 7821, 103 97 Stockholm
Besöksadress Brunnsgatan 3
Telefon 08-787 80 00
Fax 08-24 13 35
finansinspektionen@fi.se

www.fi.se